

ISBN: 978-605-7949-78-3

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

Ketebe Yayınları: 165

Öykü

Editör

Aykut Ertuğrul

Kapak

Harun Tan

Düzeltili

Cihan Aldık

Mizanpaj

Nilgün Sönmez

1. BASKI

Temmuz 2019
İstanbul

ketebe.com

Ketebe Yayınları

Sertifika No. 34989

Maltepe Mahallesi Fetih

Caddesi No: 6 Dk: 2

Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212.612 29 30

e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

Matsis Matbaa Hizmetleri

San. ve Tic. Ltd. Şti

Sertifika No: 40421

Tevfik Bey Mah. Dr. Ali Demir Cad.

No: 51 Sefaköy Küçükçekmece /

İstanbul Tel: 212 624 21 11

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A. Ş.'ne aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Borges mi
Ben mi?

REMZİ ŞİMŞEK

KETEBE

Remzi Şimşek

İstanbul Üsküdar'da doğdu. Öyküleri *İkindi Yağmuru*, *Tasfiye* ve *Post Öykü* dergilerinde, sinema yazıları ise *Hayal Perdesi* dergisinde yayınlandı. *İkindi Yağmuru* dergisinin yayın ekibinde yer aldı. *Borges mi Ben mi* yazarın ilk kitabı olup, *Bir İmkansız Ölüm Denemesi* ve *Sacit Kalamar Alelade Bir Adamın Hikayesi* isimli iki kitabı daha bulunmaktadır. Halen *Post Öykü* dergisinde editörlük yapmaktadır.

İçindekiler

Yalan / 7

Oyun / 13

Komplo / 19

Komplo II / 27

Film III / 35

Denberîler / 43

İnsan Bazen Aptallaşır / 51

Tenkîd / 59

Borges mi Ben mi? / 65

Kayıp Sesler / 69

Kayıp Sesler; Naçız Hanım

Kayıp Sesler: Kırık Plak / 87

Yalan

Yürüyordum zorlanmadan, sadece yürüyordum, düşünmüyordum da hatta bakmıyordum bile etrafıma. İşte o an, gördüğümde yani iki ihtiyarı çapraz duran iki koltukta otururken, durdum ve seyrettim. Hararetle bir konu üzerine konuşuyorlardı ve hatta tartışıyorlardı. Zaman zaman birbirlerinin sözünü kesip seslerini yükselttikleri bile oldu, hatta boğaz boğaza geleceklerini hissettiren neredeyse peşinden hakaret ve hatta küfür gelecek dediğim cümleler kurdular. Ne düşündüysem bir adım öteye götürdüler, “bana ne” dediğim anda sustular. Biri diğerine “yalan söylüyorsun” dedi. Sonra diğeri “sen de yalan söylüyorsun” dedi. Birincisi devam etti “yalan söylediğimi bildiğini biliyorum” dedi, ikincisi “ben de yalan söylediyimi bildiğini biliyorum” dedi. Kafa karıştıran bu kadar cümlenin arasından en mantıklı olanları seçmeye çalışıyordum ki yine sustular ve çok geçmeden tekrardan kendilerince devam ettiler;

- Onun söyledikleri ve söylediklerim yalan ise ve yalanın muhatabı ben bile bu yalandan haberdar iken nasıl yalan olabilir yalan...

- Ortada yalan diye bir şey yok aslında ve belki de teorik olarak yalan söyleyebilmek mümkün bile değil

Şaşkınlığım hat safhaya yükseldiği anda ihtiyarların tekrardan seslerini yükseltip bu kafa karıştıran muhabbeti bir yere bağlamalarını ümit ediyordum ki başladılar:

- Neydi o zaman bizim yaptığımız?
- Anlamsız gibi geliyor.
- Sana yalan söylediğimi biliyorsan, o zaman yalan söyleyemiyorum demektir.
- Kesinlikle.
- Eğer sana yalan söylemeyi becerebilseydim bundan senin haberin olmazdı.
- Evet! Olmazdı ama ortada bir yalan da olmazdı.
- Kesinlikle, beceremediğin bir şeyin var olduğunu da söyleyemeyeceğine göre.
- Eee.
- Senin de aklında aynı soru.
- Neydi o zaman bizim yaptığımız?
- Bilmiyorum.

Oyun mu oynuyorsunuz demek geldi içimden, saçmalamayın, koca adamlar olmuşsunuz entel entel konuşuyorsunuz. Paradokslar kurup kafa karıştırmak mı niyetiniz. Dönüp bakmadılar, hiç istiflerini bozmadılar bile. “Sanat” dedi birincisi kendinden emin aristokrat sesiyle, sonra devam etti. “Sanat ve suni aynı kökten gelmekte bilir misin? Muazzam bir örnek kanaatimce, suninin gerçek olduğunu kim söyleyebilir. Sanat’ın gerçekliğini kim yargılayabilir. Büyük laflar diyenler değil mi ne kadar gerçekçi, ne kadar gerçek diye eserlere. O halde nasıl oluyor da bu ikisi aynı kökten geliyor. Sanat’ın yalan olduğunu hele bir söyle de bak edebiyatçılar ne hale getiriyor seni yahut suninin gerçek olduğunu söylediğinde fizikçilerin gazabını tahmin et bakalım. Yalan da böyle bir şey işte belki yalan diye bir şey yok, belki de her şey bir yalan.”

Dediđi anda tylerimin diken diken olduğunu fark ettim ve gerçekliklerinden Őüphe ettim. Okkalı bir kfrd belki de ak-luma ilk gelen ve hatta bir anlık sinir krizi ile yıkıp dkmekti bu kafa karıŐıklıđına ilaç ama ikisini de yapmadım sadece y-rdm ve uzaklaŐtım.

Koca bir cadde vardı yanımnda ve arabalar, yürüdüm epeyce, arabaların gittiği yolun tersine. KarŐıdan karŐıya bir kadın geçiyordu, yaŐlı bir kadın, uzun eski moda elbiseli yaŐlı bir kadın, kafasında kocaman bir Őapkası olan uzun eski moda elbiseli yaŐlı bir kadın, omzunda deri bir çuvalı andıran an-tayla kafasında kocaman bir Őapkası olan, uzun eski moda el-biseli yaŐlı bir kadın geçiyordu... Bunca ayrıntının kadının ağır adımlarının bir eseri olduğunu fark ettim, ne kadar yavaŐ yürürse bu ayrıntıların o kadar sürüp gideceğini düŐündüm ve omzundaki çuvalı andıran deri çantasına takıldım. İŞte bu noktada o soruyu sordum kendime "hakiki deri mi acaba yoksa sahte mi?" Durdum kıpırdamadan. İhtiyarların yalan üzerine söyledikleri zihnimin duvarlarına çarparken kendi-me geldim hafiften. Kavramları birbirine karıŐtırdıđımı fark ettiğim andır omzunda deri bir çuvalı andıran çantayla kafa-sında kocaman bir Őapkası olan uzun eski moda elbiseli yaŐlı bir kadının muhtemel sahte deri antası. Sahte deri olduğunu nereden çıkardığım sorusuna mantıklı bir cevap verebileceği-mi sanmıyorum ama ne fark eder. YaŐanan bu durum benim geri dönmeme yani ihtiyarların yanına dönüp muhabbetlerine tekrar kulak kesilmeme yetmiŐti. Yol boyunca kendi kendime "gerçekten yalan diye bir Şey yok mu?" diye sorup durdum. Rahatsız herifler...

Geldim ve seyretmeye devam ettim, öylece durmuŐ muhte-melen karŐılarındaki pencereden dıŐarıya bakıyorlardı. Yüz-lerini hiç görmedim, oturdukları koltukların arkası dönüktü. Hatta seslerinden ve görünen tek Şey kollarından baŐka hiçbir Őeylerini bilmiyordum. Hareket dahi etmediler sadece sesleri-ni duydum ve karmakarıŐık bir hal aldım.